

Laantagerne inden for andre Afdelinger at kunne opnaa en Rentebesparelse gennem enkeltvis Konvertering. Under Sagens Behandling i Folketinget fremdrog *Bertel Dahlgaard* (R. V.) og andre Talere dette Forhold, der ogsaa blev gjort til Genstand for et Samraad med Indenrigsministeren i det om Sagen nedsatte Udvalg. Ministeren gav her Tilsagn om at ville optage Spørgsmaalet til Overvejelse, idet der herskede Enighed om, at det vilde være ønskeligt at naa frem til en Løsning.

I øvrigt drejede Forhandlingerne sig mest om Muligheden for og Betimeligheden af at gennemføre en *almindelig Konvertering* af de højrentede Obligationer. Medens *A. C. Mortensen* (S.) fandt det ønskeligt, at man benyttede sig af den herskende Pengerigelighed til at faa Renteniveauet noget ned, fandt *Henning Hasle* (K. F.) det rigtigt, at baade Regeringen og Nationalbanken tøvede med at tage Initiativet til en saa omfattende og risikabel Trænsaktion, ja, vel nærmest stillede sig afvisende. Nogen egentlig Grund til at lette Debitorernes Byrder syntes der heller ikke at være i Øjeblikket, naar det skulde ske paa Bekostning af Obligationsejerne. I den Situation, som Landet befandt sig i, var Laantagerne ofte bedre stillede end Laanyderne, og de Grunde, der under normale Forhold kunde tale for en Konvertering, dels Lettelse af Produktionens Byrder paa Bekostning af Kapitalen, dels Igangsættelse af Arbejde, virkede ikke med nogen større Styrke i Øjeblikket, navnlig da Igangsættelse af Arbejde i langt højere Grad var et Spørgsmaal om Materialer end et Spørgsmaal om Forrentning. Taleren var derfor ganske enig med Regeringen i, at man skulde fortsætte med Lovgivningen om den enkeltvise Konvertering og i hvert Fald indtil videre opgive ethvert Forsøg paa den store samlede Konvertering. *Bertel Dahlgaard* (R. V.) mente, det vilde være rigtigt at overveje, om det ikke var muligt at fremskynde hele Konverteringsprocessen noget. I Øjeblikket var Samfundets Interesse deri maaske ikke saa stor, men ud i Fremtiden kunde en Rentesaenkning faa stor Betydning ikke blot for Landbruget, men ogsaa for Byejendommene, naar det nuværende Lejeniveau skulde fastholdes, hvad der formentlig var Enighed om i Tinget. *Jens Thomsen* (B.) erkendte, at Laantagerne maaske ikke trængte særlig til en Lettelse i Øjeblikket, men Trangen kunde opstaa paa et senere Tidspunkt, hvor der ikke var Mulighed for at gennemføre en samlet Konvertering. Det gjaldt derfor om ikke at forpasse Tiden, og Forholdene stillede sig nu saaledes, at en Konvertering kunde gennemføres, hvis Viljen dertil var til Stede. *Kristen Amby* (K. F.) syntes, at man skulde være Regeringen taknemmelig for, at den havde valgt den Vej, som var blevet fulgt; thi det var et Spørgs-